



**HEGEDŰS GÁBOR**  
**HANGULATSZILÁNKOK**

俳句  
**HAIKU**  
**APÉVA**

短歌  
**TANKA**

**VERSEK**

**Hegedűs Gábor**

**Hangulatszilánkok**

„Mit is mondhatnék én a **költészet**ről? Mit mondjak a felhőkről, az égről? Nézem, nézem, csak nézem a felhőket, nézem az eget. Megértheted, hogy a költő nem mondhat semmit a **költészet**ről. Ezt hagyd a kritikusoknak és a professzoroknak. Mert sem te, sem én, de egyetlen költő sem tudja, mi a **költészet**.”

Federico García Lorca

# APEVÁK

CÍM NÉLKÜLI VERSEK

új  
álom  
ébred én  
megfogom hogy  
ne tűnhessen el

\*

vágy  
zenélt  
lelkemben  
majd elhalkult  
mert a vágy avítt

\*

csak  
a csend  
mi után  
vágysz ha nagy a  
zaj körülötted

\*

a  
tavasz  
"virága"  
a szerelem  
"égető" lángja

a  
magány  
erősebb  
ellenfél mint  
önmagam vagyok

\*

az  
óra  
csak ketyeg  
te mit tehetsz  
az idő rohan

\*

a  
csendes  
magányban  
még zenélnek  
lelked húrjai

\*

a  
szürke  
ég alatt  
mégis színes  
lehet a világ

az  
éjjel  
sötétje  
vágyat álmot  
hordoz magában

\*

a  
dalok  
sójajok  
valamiért  
vagy valami ellen

\*

A  
béka  
felettem.  
Számomra még  
elérhetetlen.

\*

Az  
advent  
mint mindig  
felkészülés  
a karácsonyra.

Most  
gyertyák  
sora ég  
oly csodás az  
adventi érzés.

\*

Csend  
mint egy  
pókfonál  
ölel át és  
szorít magához.

\*

A  
kezed  
ha tőlem  
elveszed, már  
oly közel a vég.

\*

A  
népnek  
hangja nem  
jut el hozzá  
a tapsviharban.



A  
zene  
út oda  
hová soha  
nem juthatnál el.

\*

Csak  
csendes  
magányban  
tűnik fel majd  
a társ hiánya.

\*

Ha  
meghalsz  
talán egy  
ideig még  
emlékeznek rád.

\*

Az  
élet  
annyira  
bonyolult  
mint a logika.

Hagyj  
jelet  
hogy rád is  
legyen miért  
emlékezzenek.

\*

Tört  
zilált  
álmokon  
nem épülhet  
már ép gondolat.

\*

Vad  
törött  
álmokon  
születhet-e  
majd szép szerelem?

\*

Ha  
magad  
szereted,  
másokat is  
szeretni tudsz majd.

Az  
esőt  
szép szóval  
te sem tudod  
megállítani.

\*

A  
fagyos  
hangulat  
rossz előjel  
a szerelemben.

\*

Ha  
árad  
az érzés,  
a pillanat:  
az már az ihlet.

\*

Én  
hiszek  
magamban,  
de nem hiszek  
hamis dogmákban.

Én  
élem  
életem.  
Elmémben nincs  
értelem hiány.

\*

Hegy  
lassan  
felőrli  
vágjad, de fel  
nem jutsz a csúcsra

\*

Szó  
hagyja  
el ajkad  
metszön, fájón  
és oly hidegen.

\*

Nem  
vagy te  
idegen.  
Csak végtelen  
magány a párod.

Fáj  
a lét.  
Szegénység  
jut csak neked,  
más gazdagodik.

\*

Írsz,  
kinek  
és minek  
nem hallják meg  
intelmeidet.

\*

Egy  
kecses  
úrhajó  
kellene csak.  
Elmenni, csendben.

\*

Már  
lelkem  
vágyódik  
a fény után  
ó...nagyon, nagyon!

Csend  
átfog.  
Idebenn  
nem hallatszik  
a világ zaja.

\*

Egy  
meddő  
gondolat  
suhant át az  
agyamon éppen.

\*

Várj!  
Döngő  
lépteid  
felkavarják  
az utca porát!

\*

Most  
édes  
álom jön  
pilláidra,  
átölel a csend.

Egy  
kicsi  
hangya  
szorgalma már  
neked nem elég?

\*

Oly  
gyorsan  
mentél el  
hagytad itt az  
életet, anyám!

\*

út  
pora  
tűdőmet  
szennyezi már  
létem oly sivár

\*

Sok  
apró  
szóból áll  
az igazán  
sértő mondat is.

Én  
tudok  
szeretni.  
De ki hiszi  
el ezt még nekem.

\*

Tánc  
Együtt  
Forogva  
Lassú ütem  
De botladozva.

\*

Jössz?  
Várlak.  
Mint egykor.  
Borozva ott  
hol megláttalak!

\*

Csend  
feszül  
lelkemben,  
sötét éjben  
utam vesztettem!



Rét  
mily szép  
zöld tenger  
sok kis virág.  
Ők pitypang csodák.

\*

Most  
nálam  
mindenhol  
napsugár van.  
Rólad álmodom.

\*

Lét,  
most az  
emberi,  
omlóban van.  
Ne hagyd meghalni!

\*

A  
csendes  
éjeket  
szétzilálja  
a hangos zene.

Ha  
látod  
hervadni  
a virágot,  
ideje lejárt.

\*

Hegy  
néha  
elindul  
tenni dolgát  
de helyén marad.

\*

Oly  
szép vagy  
nekem mint  
nyári égbolt  
csodás hajnalon.

\*

Láb  
remeg  
a száj éppen  
szerelmet vall  
érzéseimmel.

Az  
érzés  
nem más mint  
szív játéka  
józan ész felett.

\*

A  
csended  
mámora  
kijózanít  
mielőtt megöl.

\*

A  
költő  
szavakkal  
játszik ha a  
múzsa csókolja.

\*

Te  
tényleg  
elhiszed,  
hogy mindenki  
csak barát lehet?

A  
könyvek  
elmondják  
ami történt  
vagy történni fog.

\*

Csak  
téged  
szeretlek,  
ha akarod,  
ha nem, akkor is!

\*

Mint  
mondtad:  
akarod!  
Válaszoltam:  
én pedig, így, nem!

\*

A  
nők mind  
illatos  
virágszirmok.  
Én a méh vagyok.

A  
nőnap  
egy évben  
egyszer van csak  
mért' nem mindennap?

\*

A  
legjobb  
apának  
is csupán egy  
élete lehet.

\*

A  
gazdag  
életek  
mögött mindig  
érdek szerelem.

\*

Az  
idő  
kegyetlen.  
Ráncokat vés,  
vágyakat rombol.

Én,  
látod  
megéltem  
mit más nagyon  
szeretett volna.

\*

Haikuk  
és  
Haikucsökrok

## **Kérdések sora**

miért nem szeretsz  
soha nem bántottalak  
vagy kellett volna?

## **Vágy és álom**

Az igazi vágy  
előszobája mindig  
egy remek álom.

## **Együtt**

Szerelmes éjek,  
mély érzelmek égnek, szép  
hajnalt ígérnek.

## **A tánc**

tangót jár a láb  
érzelmet vetít a szív  
az ész most megáll

## **Összegzés**

Mindent akartam.  
De elérni nem tudtam.  
Elszállt az időm.



## **Cseresznyevirág**

Cseresznyevirág  
ősi japán szimbólum  
szívemnek kedves.

## **Barátságról**

Az igaz barát  
ritka az életben, mint  
a fehér holló.

Becsüld barátod  
sok ember örülne ha  
barátra lelne.

## **A Hold**

A Hold nem csillag  
csupán a Föld hű társa  
saját fénye nincs.

## **Nagy kérdés**

Csak egy létezik  
vagy az Univerzumok  
száma végtelen?

## **Ha szeretnéd**

Csak ha szeretnéd:  
világítok majd neked  
ha csillag leszek.

## **Végtelen**

A végtelen csak  
illúzió, emberként  
elérhetetlen.

## **Széttört álmokon**

Széttört álmokon,  
tűnő buja vágyakon  
csak penész terem.

## **Az éj**

Az éj eltakar  
minden mocskot, bűt és bajt  
de mi lesz reggel?

## **Álmodj tovább**

Lelked összetört?  
Rakd össze magad újra  
és álmodj tovább!

## **Motorosoknak**

Szabadság, mámor  
fejedbe szállhat olykor  
vigyázz, magadra.

## **Belső érték**

Titkos szoba, hol  
szeretet lángja ad fényt  
gondolatodnak.

## **Álmodj**

Álmodj egy szépet  
és vágyódva zenélnek  
csodás verseid.

## **Vágyálom**

Tenger az álmom  
mert mindig arra vágyom  
hogy újra látom.

## **Séta**

Séta a réten  
mezítláb, önfeledten  
mily mámorító.

## **Napraforgó**

Szép napraforgó  
festett kép a falamon  
sárgálló csoda.

## **Törvényekről**

Annyi törvény van.  
Néha oly jó megszegni  
legalább egyet.

## **Miért**

Legfőbb Értelem:  
istennek neveznek de  
nem hisznek benned.

## **Nem tudom**

Vár rám a holnap  
ember maradok vagy csak  
egy a sok közül?

## **Filozófia**

Megélni a lét  
cseppnyi csodás perceit:  
a boldog élet.

## **Kánikula**

A nyári nap mint  
tűzforró láva éget  
vizet kér minden.

Felhőpamacs sincs  
az égen, izzik minden  
szél sem rezdül most

Szenved a kutya  
nagy rajta most a bunda  
hidegre vágyik.

Kókad a virág  
csendes esőt szeretne  
kímélje a jég.

Locsolunk mindent  
eső nincs esélytelen  
vízhiány pótlás.

A meleg is kell  
hogy beérjen a gyümölcs  
ami megmaradt.

Nyáron hidegre  
téli melegre várunk  
ilyen az élet.

## Rekviem egy hínárért

Vad hullámokon  
fehér tajtékok futnak  
a partok felé.

Homokon hínár  
kimosta őt a víz már  
léte véget ér.

Még zöld a teste  
de gyökerét elvesztve  
sokáig nem él.

Lelke ha volna  
most biztos megnyugodna  
újra visszatér

oda ahonnan  
kitépte a tenger majd  
partra sodorta

de magként talán  
ujjászületik, itt vagy  
valahol máshol.

## **Kérdés**

Mások nyomorán  
nagyon gazdaggá lenni  
tisztességes-e?

## **Intelem**

Még fiatal vagy  
nem érted az életet  
csak élvezed azt.

## **Megállapítás**

Tehetséges vagy  
ha többet tudsz annál mint  
amit tanultál.

## **Választás**

Előtted a hegy  
csúcs, amott a völgy zöldje  
melyik kell neked?

## **Kisiklott élet**

Torzult némaság  
csak az ital a barát  
elveszett élet.

## **Élet tenyerén**

Élet tenyerén  
ülök, ujjai között  
szorít. Még megfojt.

## **Intelem II.**

Megbecsülés és  
önbecsülés hiánya  
főbűnöd lehet.

## **Gondolat**

Gondolat mindig  
reszketve vágyik arra  
Igazság legyen.

## **Félelem**

Félelmed egyre  
nagyobb, ha életedben  
mindig menekülsz.

## **Újjászületés**

Csak egy állomás  
a halál, hogy majd újra  
megszülethessünk.



## **Alkotóerő**

Eltékozlod az  
életed, ha ellenállsz  
hajlamaidnak.

## **Gátak**

Szabadok vagyunk  
hogy önként építhessünk  
saját gátakat.

## **Magány**

Csendes magányod  
lassan felőrli léted  
cseppnyi örömét.

## **Öregedés**

Lassul a tempó  
de agyadban még ott az  
"ifjúság madár"!

## **Költőknek**

Költő vagy? Hiszed.  
Csak az utókor fizet  
csepp méltatással.

## **Féltés**

Szeretlek téged,  
de soha meg nem érted  
mitől féltelek.

## **Orosz rulett**

Tölténydob forog,  
egyetlen töltény benne  
élet vagy halál.

## **Szerelem**

Álmodom rólad  
talán szebb lesz a holnap  
lesz-e még időm?

## **Hallgat a lélek**

Hallgat a lélek.  
Mondd, tudod mi lesz véled,  
ha átfog a csend?

## **Táncoltunk**

Táncoltunk együtt  
Derekad átölelve  
Lassú ütemre.

## Tudom... megtörtént

Tudom...megtörtént  
Előző életemben,  
Hogy szerettelek.

Azóta vágyom  
Hisz te vagy minden álmom  
Most is szeretlek.

Majd ha elmegyek  
Engem elfelejtenek  
Szépséged ragyog.

Másik életben  
Találkozom majd veled  
Szemedbe nézek.

Szép lesz az élet  
Újra szeretlek téged,  
Más lesz a világ.

Oly jó álmodni  
Szépet és jót gondolni  
Rólunk, s rólad.

## A szél mesél

Kósza esti szél,  
Fülembé suttog, mesél  
Most is csak rólad.

Mindig csak szépet  
Tudja: szeretlek téged  
Halkan dúdolgat.

Drága esti szél  
Arra jár, neked mesél  
Akkor már rólam.

Súgja, szeretlek  
Álmodom, mindig veled  
Csupán csak álom.

Ha felébredek  
Megköszönöm szél neked  
Hogy segítettél.

Álmom messze szállt  
Szeretetem nem talált  
Most viszonzásra.

Van még bennem hit  
Érzésem mély, nem avítt  
Rám valaki vár.

Ő lesz a párom  
Szeretni fogom nagyon  
Ameddig élek.

## Vallomás

Szeretlek téged  
De te ezt meg nem érted  
Vajon mit tegyek?

Csillagot vegyek  
Vagy adjam a kék eget  
Vajon mit tegyek?

Nincsen vagyonom  
Csak magamat adhatom  
Vajon elég lesz?

Talán a szép szó  
Mi lelkemből fakadó  
Megérint téged.

A szívem tiszta  
Soha nem élek vissza  
Érzéseiddel.

Válasz az nincsen  
De téged drága kincsem  
Most is szeretlek.

## **Virágomról**

Sok virág nyílik,  
de mégis az illatát  
egynek szeretem.

## **Nem értem**

Mért ilyen lassú  
lépésekkel haladsz az  
álmaid felé?

## **Megállapítás**

Nem kell segítség  
hisz vágyam gyorsan halad  
a célja felé.

## **Várlak**

Jöttöd már, várom.  
Mint dűledező várrom  
Enyészet végét!

## **Vallomás**

Csodállak téged  
A szemed megigézett  
Szerelmes vagyok!

# Életkép

Dörgő tapsvihár  
Mit vártál elérkezett  
Tárd ki a szíved.

Fogadd a csodát  
Rád vár évek óta már  
Oly szép az élet.

Öleld át a fényt  
Ma még minden a tiéd  
Jó ha szeretnek.

De ki szelet vet  
Csak nagy vihart arathat  
Ne tedd semmiért.

Legyél hát büszke  
De szeretettel tele  
Minden a tiéd.

Tedd hát a dolgod  
Ha tiszta akaratod  
A siker biztos.

Így szép sz élet  
Szeretsz és szeretve vagy  
Csodás az érzés.

Minden szép és jó  
Nem hullik már csúnya szó  
Fejedre többet.

## Az év

Január hónap  
Sielésnek a hónap  
Van itt a helye.

Február hava  
Még fagyott a talaja  
Lassan kienged.

Március hava  
A tavasz jöttét várja  
Virágba borul.

Április hava  
Szeszélyes idő hona  
Bolondos hónap.

Május hava  
A szerelem hónapja  
Boldog az ember.

Június hónap  
Kicsik vakációznak  
Nagyon boldogok.

Július meleg  
Nép a strandon hempereg  
Aki teheti.



Az augusztus  
Ad nekünk új kenyeret  
Csalóka a kép.

Szeptember hava  
Diák szomorú arca  
Újra iskola.

Fázós október  
Néha már fűteni kell  
Ha van épp mivel.

November hideg  
Köd üli meg a reggelt  
Már nagykabát kell.

December jeges  
Havat hord a fürgeteg  
Szeretet ünnep.

## Egy hajléktalan emlékére

Egy nyári esten  
Valahol Budapesten  
Hajléktalan élt.

Nem ivott szeszt sem  
Üveget gyűjtött Pesten  
Nagy nyomorban élt.

De azért fürdött  
Nem nevelt bolhát, tetűt  
Más életre várt.

Koldult ha kellett  
Munkát vállalt emellett  
Pénzt gyűjtögetett.

Volt pár száz forint  
Mely nagy becsben tartott kincs  
Vidékre készült.

Talán lesz egy ház  
Munkáért befogadják  
Élete szép lesz.

A Duna parton  
Így álmodozott sokszor  
Vidáman aludt.

Megölték Pesten  
Pár forintért a zsebben,  
Italra kellett.

Más hajléktalan  
Ölte meg őt álmában  
Tablettás bort vett.

Véget ért álma  
Elment a másvilágba  
Nem oda vágyott.

Lehet, hogy jobb így?  
Az élet nem nyomorít.  
Lelked már nyugodt.

## **Jobbomat nyújtom neked**

Vajon miért van  
Mindig megtámadnak ha  
Véleményt mondok.

Válaszolj kérlek  
Mért vagyok ellenséged  
Pedig nem ismersz.

Vitatkozni nem,  
Csak támadni tudsz fennen  
Neked ez így jó?

Kinek jó ez így?  
Téged csak ez boldogít?  
Nem hallasz meg mást.

Magadra maradsz  
Ha csak ellenséges vagy,  
Senki nem szeret.

Mondj jó érveket  
Vitatkozni így lehet,  
Hallgass meg mást is.

Ha közös a cél  
Csak ez hozhat eredményt,  
Vak hit nem erény.

Küzdjünk hát együtt  
Ha vállat vállnak vetünk  
Siker garantált!

Nem haragszom rád  
Jobbomat nyújtom neked  
Várom a vitát.

## Érzelmek

Tavaszi esten  
Átrobogott szíveden  
Csodás SZERELEM.

Ha nincs SZERETET  
Üres az egész élet  
Sivárnak tűnik.

Ha vak GYŰLÖLET  
Járja át majd szívedet  
Jóból kimaradsz.

KÖZÖNYös ember  
Társait áldozza fel,  
Szeretet nélkül.

HIT-tel reménykedsz  
De vak hitben nem élhetsz  
Jól és szabadon!

NYUGTALAN vagyok  
Ha holnapra gondolok  
Vajon milyen lesz?

BOSSZÚS az ember  
Mert megélhetést nem lel  
Léte veszélyben.

FÉLNI kell akkor  
Ha vad háború raptor  
Ellenünk támad.

LENÉZHETSZ bárkit,  
De csak a tudás számít  
Égeted magad.

FÁJDALOM ellen  
Nincs még ellenszer benned  
Tűrnöd kell nagyon.

BOLDOG lehetsz  
Öröm könnyeket ejthetsz  
Csodás az élet.

Érzelmek ezek  
Felsorolás nem teljes.  
Életünk része.

## **BUÉK...2015**

Itt van Szilveszter  
Az év utolsó napja  
Megértük ezt is.

Most vacsorázunk  
Rozé bort iszogatunk  
Malacsült, finom.

Petárda durran  
A szomszéd udvarában  
Remeg az ablak.

Rakéta röppen,  
Virág nyílik az égen,  
Nagyon szép látvány.

Jó a kedv itt bent,  
Kinti hideg nem rettent,  
Szól a jó zene.

Kedves barátok,  
Mondjátok, mire vártok?  
Táncoljatok hát.

Az idő telik,  
Már éjfél közeledik,  
Durran a pezsgő.



Egymást köszöntve,  
Iszunk, most az Új Évre,  
Boldognak látszunk.

Csendben aggódunk,  
Hogy alakul holnapunk,  
De nem mutatjuk.

Egymást biztatva  
Megyünk majd a holnapba,  
Hisz szép az élet.

Bánatunk nincsen,  
Mosolyogva kívánunk,  
Boldog Új Évet!

## Az időtényező

Tettek mezején,  
Együtt jártunk, te, meg én,  
Haladt az idő.

Tettük a dolgunk,  
De, fiatalok voltunk,  
Repült az idő.

Öregek vagyunk.  
A tűzből már kifogytunk?  
Rohan az idő.

Nem adjuk fel még.  
Idő nem lehet mérték.  
Elfogy az idő.

Ne vessünk egyet.  
Az élet újra szép lesz.  
Vígán elmegyünk.

Nem sirat senki,  
Mert vidámnak kell lenni.  
Gondot letettük.

Ott fenn az égben  
Vagy a pokol tüzében  
Az idő, nem él.

## Kandalló előtt

A nappalinkban  
Tűz ég a kandallóban  
Nézem a lángot.

A szürkületben  
Fény játszik a falakon.  
Ott árnyékot vet,

Az asztal, a szék  
Mit a fény nyaláb elér,  
Oly csodás a kép.

Nézem a lángot  
Kandalló üvegén át,  
Kanapén ülve.

Sárgás, pirosas  
A láng ahogy nyaldossa  
Most a tűzifát.

Láng nyelve illan,  
Csak parázs marad ottan,  
Meleg a szoba.

Jó így pihenni  
A lángokat szemlélni,  
Nyugtató érzés.

Körbe fog a csend  
A fény játszik idebenn,  
Érzem jól vagyok.

## Hálakövem

Apró kövecske  
Itt lapul a kezembe  
A hála köve.

Naponta látom  
S mindig megcsodálom  
Lelkem öröme.

Hálás a szívem  
Hogy mindig itt van nekem  
Beszélek hozzá.

Megköszönöm azt,  
Mit az életem adott  
Figyelek reá.

Míg élek őrzőm,  
S féltő gonddal óvom,  
A hála kövem.

Segít legyűrni  
A gondokat elűzni,  
A csodás kövem.

Hogyha használom  
Segít az ég is, látom,  
Csak hálás legyek.

Hálás is vagyok,  
Mindenért mit kaphatok  
Vagy amit kapok.

## Hitvallás

Múltam, jelenem,  
Mindig együtt van bennem,  
Hitem töretlen.

Hiszek magamban  
Jót és szépet akartam  
Hittel vállalom.

Írok verseket,  
Olvasok szép könyveket,  
Poéta vagyok?

Spirituális  
Ember lehetek én is.  
Hittel akarom.

Hogy ez így legyen  
Most tanulok szüntelen  
Szemléletem más.

Megosztom veled,  
Ha tudásom érdekel,  
Csak akard nagyon.

Szép lesz az élet  
Ha a szeretet vezet  
Hitem nem veszttem.

## **Történelem**

Még itt áll a rom -  
meg szemben a zöld orom -  
Drégely vára volt.

## **Az idő**

Ormótlan orom,  
mögöttem levő korom,  
a hetven évem.

## **Biztatás**

indulj te számár  
a Parnasszus orma vár  
oly hosszú az út

## **Költőhöz**

indulj költő már  
a Parnasszus orma vár  
göröngyös az út

## **Turista**

hegy orma messze  
még itt talál az este  
takaró nélkül

## **Rossz mese**

ormot remélek  
de ormótlant regélek  
magamnak magam

## **Emlékezés**

Hargita ormán,  
honvéd nem áll a vártán,  
mint valamikor.

## **Tél kezdete**

Havas az orom.  
Tél közelít, a fákon,  
jeges szél fut át.

## **Nem szabad**

törött álmokon  
keseregni nem szabad  
engedd inkább el

# Tanka



## **Kópé álmok**

a kópé álmok  
megtörik csend-varázsod  
más útra visznek  
te elhagyod magányod  
választod a világot

## **Felettem a béka**

Én térden állva  
pokolba hullok alá  
közben a béka  
tör egyre magasabbra  
ott fenn a fejem felett.

## **Adventi gondolatok**

Most ég az első  
gyertya a koszorúkon,  
Hirdeti: béke.  
Lángokon túl az ünnep:  
a szeretet karácsony

## **Egy gondolat**

A zöld szemű szörny:  
életek és szerelmek  
megrontója. Őt  
a tépett idegszálak,  
féltekenységnek hívják.

## **Október 6.**

Nemzeti gyász volt  
s mindig lesz míg élünk  
emléket őrzünk  
ti értünk is haltatok  
ott Aradon...vértanúk

## **Vártam rád**

Vártam rád sokat  
az élet lám elszaladt  
remény elhagyott  
de várom a holnapot  
hoz talán szépet s jót.

## **Soha ne mutasd**

Soha ne mutasd  
lelked féltett kincseit  
szabadon másnak  
mert visszaélnék vele  
neked a bánat marad.

## **Őszi tanka**

Itt van az ősz már  
sárgulnak a levelek  
hűvös szél füttyül  
kabátot vetet veled  
a nyár heve tovatűnt.

## **Gondolatmorzsa**

Nem feladatod  
az útbaigazítás  
ha te alkotod  
majd a tökéleteset.  
Ezt soha ne feledd el.

## **Hogy szeretnéd?**

Mit mondjak neked?  
Vagy csendben öleljelek  
és szeresselek  
hangok és szavak nélkül  
imádva mint istennőt?

## **Az én hitem**

Én hiszek benned  
kit istennek mondanak.  
Talán jobb lenne  
több belső hittel élni  
mint dogmáktól remélni..

## **Hit...világ**

Hazug az ember  
ma buzgón fohászkodik  
szemlesütve, de  
már azon gondolkodik  
hogyan sérthet szabályokat.

## **Vágyódás**

Megtaláltalak,  
de elveszítettelek!  
Most is kereslek,  
de falak vesznek körül.  
Lerombolni nem tudom.

## **A tánc**

Táncoltunk együtt  
derekad átölelve  
lassú ütemre.  
Néztem a két szemedbe  
az idő gyorsan repült.

## **Várlak**

Jöttöd úgy várom,  
mint dűledező várrom  
enyészet végét,  
az új idők kezdetét,  
mikor már minden oly szép.

## **Kérdés**

mondd hol keresed  
a boldogságot mikor  
tehetnél érte  
de dacból közönyösen  
csak külső szemlélő vagy

## **Megállapítás**

talán csak egy perc  
vagy egy élet kell ahhoz  
hogy összehozzon  
egy mozdulat gondolat  
elég hogy szétválasszon

# Versek

## Talán csak a remény

őt mondd meddig szeretheted  
kérdezte tőled az élet  
te csendben lehajtod fejed  
mint kit a sors megigézett  
s a válasz bár ott lapul  
már szájad szegletén  
csak mormogássá halkul  
talán a remény  
mi él még benned ott belül  
úgy szív tájékon jól elrejtve  
megváltás lesz-e legvégül  
az életed utolsó perce  
a válasz kérdéssé szelídül  
hetyke szavak már nem peregnek  
az akarat durcásan lendül  
neki feszül az ismeretlennek

### ajánlás

herceg ha látod hogy el fog bukni  
adj neki még egy kapaszkodót  
hagyd szárnyain szabadon repülni  
ha "fontos" a végén úgyis megkapod



## Panel

Panel, mely egykor még oly menő volt,  
ma újra reneszánszát kell, hogy élje,  
mert bizony a bank ezt is elveszi,  
ha törlesztésre nincs a lakónak pénze.

Egymás "fején" élnek az emberek,  
Sybilla ezt már rég megjósolta,  
hallod mindig, ha akarod ha nem,  
hogy a szomszéd a dühét gyakorolja.

Szigeteléssel már más a kulcsín,  
színesebb lett a nagy panel-város.  
De az élet a zárt falak között  
évtizedek óta sem változott.

## Szolgalelkek margójára

"szolgalelket" eltüntetni nem tudod  
növekszik egyre a földön a száma  
mint a dudva nőnek ha nem akarod  
ők akkor is itt élnek a mába'

"szolga" létben sokszor "apró" aggyal  
a világot élvezni nem lehet  
hosszannázva tapssal vagy haraggal  
fejezik ki a véleményüket

hatalmas testben is az ember "törpe"  
ki nem lát mást csak rózsaszín álmokat  
kapaszkodik ócska hajókötélbe  
miről elhordták a mézet "darazsak"

"szolgalelket" eltüntetni te sem tudod  
kiknek egyre több a földön a száma  
nőnek mint a dudva ha nem akarod  
ők akkor is itt élnek a mába'

## **Már tudom**

már tudom: minden az enyém  
mikor átölel végre a fény  
hiába tágulnak rám az íriszek  
ha hiszek, csak magamban hiszek

ha hiszek, csak magamban hiszek  
hiába tágulnak rám az íriszek,  
mikor átölel végre a fény  
már tudom: minden az enyém...

## **Felettem a béka**

felettem a béka  
oly elérhetetlen néha  
tör egyre magasabbra  
s én térden állva  
hullok alá a pokolba...

## **Bolond lyukból**

soha ne higgy a csalfa szónak  
mindegy az, hogy ma vagy holnap  
az igazság úgyis kiderül  
te érzed majd ott legbelül  
nagyon fáj még az az emlék  
bolond lyukból bolond a szél

bolond lyukból bolond a szél  
nagyon fáj még az az emlék  
te érzed majd ott legbelül  
az igazság úgyis kiderül  
mindegy az, hogy ma vagy holnap  
soha ne higgy a csalfa szónak

## Megszületett egykor

megszületett egykor egy apró gyermek  
őt ma megváltónak hívja az ember  
az idő homokszemei peregnek  
a hozsanna morajlik mint a tenger

hívők hada éjjel a templomokban  
sikk lett a szeretet csak egy-két napra  
szférák zenéje száll szakadatlan  
s angyali ének e szép napokra

a gyermek felnőtt tanított sok szépet  
csodás szeretetről szólt az ígélet  
de ma csak a írás szava mondja

karácsony szelleme most veszni látszik  
csak a pénz ajándék az ami számít  
lesz-e így majd az embernek holnapja

## Gyere most...

Tudom, egyszer elfogadod majd,  
nem ellened szólnak verseim,  
de látom a gondot és a bajt,  
néha, hullámzó néma sejtjeim  
ha tudnák, ordítanak: elég!

Gyere most... Jöjj közelébb.

Beszéljük meg, mért rossz a világ?  
Kezünkben néhány szál kék virág,  
vagy fenyőág, rajta csillogó díszek,  
hinni kell, hogy szebb lesz az élet,  
s emberségesebb. Nem erre tanítottál?

Minden ki nem mondott szónál,  
sokkal fontosabb egy szép gondolat?

Ott, már a vastag hólepel alatt,  
egy kis virág lassan kidugja fejét,  
látod te is...látod a végét...

én is tudom...emberségről már csak álmodom.

Hisz egyre több az "eljátszott" alkalom.

Átkozottak lennénk?

Nem hiszem...nem tudom.

## Érezni szeretnéd

A csodavárás nem a te világod.  
Imádkozni? Nem tudsz már, nem lehet,  
elrontott teremtés, csupán csak vágyod,  
hogy egyszer majd szép lesz az életed.

Őszinte szót ma hiába vársz itt,  
csendes magányban próféta nem leszel.  
Elméd, tudásod hiába lázít,  
kenyér kell, s a sorban, haladni kell.

Isten nincs veled és sohasem volt,  
teremtményei közt arat a halál.  
Mikor már nem vagy eleven sem holt,  
a remény, benne, mégis megtalál.

Érezni szeretnéd, jön a segítség,  
de pénz nélkül csupán egy tárgy vagy csak.  
Ha hallani véled a szót: emberség  
látszat virágok szórnak illatokat.

"Illatfelhőben", reménysugárba'  
oly gyorsan elszáll, elmúlik a lét  
kapaszkodj az apró életcsodákba  
remélve hinni...néha...csodaszép.

## Sziklák között

Sziklák között egy apró kis virág,  
mintha csak reád várt volna régen.  
Hagyod élni, vagy mit elvár a világ,  
letéped, vázában szárad el éppen.

Sziklák között egy apró kis virág,  
szórja illatát a tiszta légben.  
Természet alkotta csodás világ,  
lassan eltűnik majd a feledésben.

## Novemberi ősz

Átdereng a fázós napsugár,  
a felhőtornyok apró résein.  
Néhány sárga karcsú fénynyaláb,  
megcsillan a fű harmatcseppjein.

Szép az ősz, bár elmúlást ígér,  
s benne a tél fagya hidege,  
de néha még szép mesét mesél,  
levéltakarót terít a kertre.



## Hol egyszer...

hol egyszer "lombkorona" voltál  
ne menj vissza soha "gyökérnek"  
bár jönnek- mennek impulzív álmok  
legtöbbször bizony el is vetélnek

tette sarkal a szárnyaló képzelet  
indulsz de az agy megálljt parancsol  
tedd félre ilyenkor az érzelmeket  
törött álom már sok a jóból

süvöltő vihar a száguldó léted  
gyökerestül tépne bokrokat fákat  
de a holnapot így meg nem éred  
az élet nem mondja majd: bocsánat

## Halványan még...

Halványan még él benned egy tudat:  
csak te tudod az igazit, a tutit.  
Léggömböt fújsz nem számolsz napokat,  
az egész, számodra, olyan blazírt.

Trendi álmokat rég elfeledve,  
szűkölve élsz a csillagok alatt,  
s ha néha felnézel, csak merengve,  
érzékeled az időt, ahogy elhalad.

Hazug a szó, mit forgat az ajkad,  
de hinni szeretnéd: minden igaz.  
Meghasonlott éned, lúgozott agyad,  
álmaid szilánkján érez csak vigaszt.

A gondolat már nem parázslék benned,  
elhamvadt rég, csak hamuja maradt.  
Eladod magad... mindegy, hogy kinek,  
ha az ígéreted szépen hangzanak.

Az sem baj, ha néha megtaposnak,  
a léted odadobott koncot remél.  
Törött gerinccel is hozsannát várnak,  
mindentől félelem a zsigereidben él.

Szemüveged rég rózsaszínre festve,  
a valóság színeit elfedi már.  
Hálásan nézel "bátor istenedre"  
és áshatod a gödröd, ha időd lejár.

## Mogorva nap

Mogorva nap a szürke ég alatt,  
az őszi táj felett eső szitál.  
A színes falevelek még hullanak,  
az elmúlás szele már körbe jár.

Csúszik a lábad a vizes avaron,  
óvatos, öreges már a lépted.  
Magadba forduló gondolatok,  
sokszor a szép múlttól zenélnek.

Mosollyal nézed a sok fiatalat,  
talán csak róluk szól ma az ének.  
De gördülő kövek sora akart  
rég...maga alá temetni téged.

Győzelmesen állsz most a porondon  
és emlékek hada vesz mindig körbe.  
Ha reggel felkelsz úgy gondolom,  
"fiatal éned" látod a tükörbe'.

Mogorva nap a szürke ég alatt,  
jó idő ez az emlékezésre.  
A színes falevelek még hullanak,  
de tiéd az élet apró szépsége.

## **A cél messze van**

Nevetve, kacagva, boldogan  
indultunk újra, hogy épüljön a "légvár".  
Lelkesen, mint ki az életért rohan,  
éreztük ott már a Kánaán vár.

Égetett a nap, tépett a vihar,  
széthullott álmokat hordott a szél.  
Sebektől vérző identitásunk,  
mindig egy szebb jövőről mesél.

Szétdőlt, agyamosott érzelmeink,  
anyagi javak és mindennapi kenyér,  
a mézes madzag, mi ide-oda leng,  
néhány morzsa, mit elénk sodor a szél.

Látom: az út hosszú, a cél messze van.  
A szabadság ára: nagy lesz ezért!  
Talán unokáink meglátják majdan,  
a Kánaánt, ha végre ideér.

## Életperceid

Bíborban úszik a képzelet,  
szikrákat szór a lángoló érzés.  
Töprengő a kérdés, de nincs felelet:  
onnan, hová tartunk, lesz visszatérés?

Életperceid, mint homokszemek  
peregnek markodból az élet talajra.  
A sors kénye ezt a képet,  
hagyja élni, vagy megszakítja.

Néhány apró ecsetvonás és  
színesre vált a szürke vászon.  
Nem számít már, hogy feszít a kérdés  
felbukkan a válasz: pillészárnyon.

Dédelgetett apró emlékek,  
a felejtés árka egyre mélyül.  
Akkor mit mond majd a szemed  
ha lázgörbém a nullára szédül?

## Születésnapomra

(tőlem...magamnak)

Meddig tart még? Ki tudja azt.  
A test már fárad, de aktív az agy.  
Hatvankilenc év, oly gyorsan elszaladt  
maga mögött hagyva sok-sok álmomat.  
Volt benne szép és nagyon kemény  
hisz az élet nem lírai költemény.  
De érzem még vár rám néhány csoda  
a bakancslistámon vágyak sora  
sorakozik még. Vajon megvalósul?  
Átok helyett csak a hála tódul  
agyamba. Mindenért mit kaptam:  
mindig mindenkor ember maradhattam.  
Bár nem vagyok gazdag, de örülök, hogy élek  
apró csodákkal lepett meg az élet,  
unokákkal, kik kedvesek nekem  
kedves álmaimat élem, szeretem.

Meddig tart még? Ki tudja azt.  
A test már fárad, de aktív az agy.  
Nem bánt a múlt, nem vágyom vissza  
a holnap vonz, irányom arra  
vezethet csak. De már a délibábot  
nem kergetem. Egy-egy csodaszép álmat  
szívembe rejtve hordok  
s ha megvalósul, majd hálát mondok  
a sorsnak, hogy megadta nekem.  
Oly szép az élet. Sokáig így legyen.  
Nem tovább, még ötven-hatvan évet,  
sorsom (kacsintok) már csak ennyit kérek

2017.

## **Pergő homokszemek között**

Már csak kósza emlék vagy nekem,  
egy késői vágy mi nem teljesült.  
De a múltó időben megszépült minden,  
s a vágyam emlékké csendesült.

Pergő homokszemek között az órán  
az idő vágatva halad tova,  
vágyom utánad, szeretném élményed,  
ha újra eltalálna Ámor nyila.

Szerelem, te csodálatos érzés,  
dobpergés mely a szívemig hatol.  
Nem írja felül a kor, de a remény  
éltet. Még várnak rám valahol.

## Ha magadba...

Ha magadba zárkózva élsz,  
csak a sötét csend vesz körül,  
az emlék miben remélsz, hiszel  
sötét függöny mi ablakra feszül.

Taglóz a ma, a holnap rettent  
s menekülnél vissza a múltba,  
maga alá gyűr a sötét,  
szorosán fog minden ujja.

Tárd ki az ajtót, dobd el a kulcsot  
bár veszteség ért, a világ megy tovább,  
engedd a fény újra simítson  
rád sok apró pici csodát.

Ha magadba zárkózva élsz  
és emlék bástyák tömör fala  
vesz körül, vajon mit remélsz?  
Megfojt a csend, eltakar a sötét.



## Hányszor feszít meg...

hányszor feszít meg nevető sorsom  
szaggatva aranyló vágyaim sorát  
kötelet dobva a mély gödörnek  
mássz fel ha tudsz és ha mersz barátom

tétet helyet befutót találok  
habzó háttal mint egy versenyparipa  
mutató megáll ha az idő csettint  
fényjátékon por leszek majd újra

zilált agyban bújik a jószándék  
sárguló repce-rét az irigység maga  
vagyon és pénzjáték hatalmat hoz  
csak légyalázott konc az asztalon

vágy szikrája ül szemed sarkában  
de nem jut égig a csalfa ima

## Színes papírba...

Azt mondd te mindig jót akarsz  
csak amit teszel, az nem frankó.

Ki fog téged felmenteni ezért,  
a gyónás papja, vagy a Mindenható?

Színes papírba csomagolt a szándék  
rajta szalag, gyűrött, hazugság szagú,  
sajnos a csomagban nem találsz még,  
olyat mi számodra nemes illatú.

Agyament érzés, pislákol az ész mert  
rózsaszín szemüvegtől más a világ,  
silány az "állomány" gondolkodni nem kell,  
megvettek mindent, ami szájba rág.

Háború nélkül harcolsz szüntelen,  
mindig kell neked egy ellenség kép.  
Istent játszol és az azúr égen,  
szinte lángol a szerénytelenség.

Egyszer a döbbenet kioltja majd  
a nagyzás összes "fényes" csillagát.  
Szürke homályból bontakozni látszik,  
az eddig eltakart meztelen igazság.

## Még pár nap...

oly szépen szól a tücsök zenéje még  
bár itt topog az ősz a kert alatt  
egy szeles de derűs nap mi elszaladt  
e nyugalmat vártam már nagyon rég

még pár nap és tudom jön az elmúlás  
mely minden évben ismétli önmagát  
avarrá hullott levéllel adja át  
helyét a télnek s ő lesz a sommás

fázni fog minden a tél kegyetlen  
részletekkel nem törődő fagyos  
az ünnep lesz csupán csak aranyos

de eltűnik ő is a messzeségben  
te várod hogy a tavasz újra zöldül...  
a levél sárgán az avarra szédül

## Az utcazenész

ha végig sétálsz nyáron a korzón  
hallgatod hogy játszik egy utcazenész  
ki álmokat kerget és kedvesen néz  
zenéje simogatja lelked  
lábán lyukas a zokni de mint talizmánt  
minden nap ezt viseli  
a szerencséje bizony forgandó  
s lassuló reménye csak az élteti  
gitárján a zene régi vagy trendi  
ahogy díszes publikum várja  
s ha néha kicsit fals is a dallam  
fejét felszegve mosolyog magába'  
előtte a tokban gyűlik az apró  
lesz-e elég hogy jusson vacsorára  
nem fél nem tart soha a holnaptól  
fohászcodik: a nap süssön nekem

## Könyved lapjaira...

az örökös bűnt mondd ki érti meg  
mely vezekelni tanít nem szeretni  
a lélek hatalmát kell majd feledni  
s ha utad egyszer a végéhez ér  
mondja megfizetsz mindenért

vajon miért él az agyokban e képzet  
tört álmokon mindenütt cserép  
hisz az élet fájón is csodaszép  
de büntetéstől retteg belső éned  
könyved lapjaira nem kerül ékezet

könyved lapjaira nem kerül ékezet  
de büntetéstől retteg belső éned  
hisz az élet fájón is csodaszép  
tört álmokon mindenütt cserép  
vajon miért él az agyokban e képzet

mondja megfizetsz mindenért  
s ha utad egyszer a végéhez ér  
a lélek hatalmát kell majd feledni  
mely vezekelni tanít nem szeretni  
az örökös bűnt mondd ki érti meg

## Gondolathullámok...

„mikor borít el a jaj s öregség  
ady a fájó példa  
mi tehet ifjút vajon öreggé  
vak élete a préda”

Radnai István: Rivális

hol egykor csak tinta hullt a papírra  
sercegő toll formálta a betűket  
hol szépbe halt sokszor a költő maga  
s lázában érte utol a végzet

gondolathullámok papírra vetve  
lassan elszökik tőlünk is az ősz  
tél jön most nem csak Párizst keresve  
a megújulásig bizony itt időz

de eljön egyszer a pillangós tavasz  
szerelmet ígér és csodás vágyat  
s ott belül is rügyeket fakaszt  
talán az enyészet még kicsit várhat

apró csodákra vágyom s még élni  
később...talán...majd kezdek öregedni

## Nem készülök

nem készülök még a túlvilágra  
nem téphet szét most a halál foga  
van még dolog amit elvégezzek  
amíg a Föld ránca végleg befed

büntetéssel fenyeget a dogma  
most üljek le talán egy sarokba  
dolgom halasztva nem lesz több a bűnöm  
közben az igazság kényszerét nyögöm

földi létünk mint pillangó röpte  
szinte egynyári annyira rövid  
körforgással tavasztól a télbe  
és sejti érzi hogy megint veszít

de fel nem adja ős táncát soha  
az élet szép...talán nem mostoha

## Feltámadtunk

"Feltámadtunk"! Mondjuk huszonhét éve,  
de eljött-e tényleg a "feltámadás"?  
Dogmák kénes szaga vetül az égre  
szabadság ez, vagy valami más?

Megosztott hozsanna, tüntető elme  
bércek csúcsáról a völgybe zuhan.  
Dörgő tapsvihartól lázad a csendbe,  
a partot szaggató dühös folyam.

Parttalan élet, szegény a szándék,  
morzsa után kutat a megalázott lét.  
Csodákra ébred, ha végre az értelem,  
csillog majd újra agymosott szemeken.

2017



## Érzed, mint...

Érzed, mint a lág, úgy marja, tépi szét  
agyad rostjait a parttalan hőség,  
a csended körbezár és nem ereszt,  
társas magányod most falat repeszt.

Háborúban állsz lassan a világgal,  
öklöt rázol, ha szól egy vidám dal,  
cinikus éned tör lassan előre  
mi lesz a vége, mi megy veszendőbe?

Hidd el! Egyszer ennek is vége lesz,  
megdördül az ég, az eső permetez  
enyhülést hoz akkor, zilált agyadnak,

romboló érzések majd lefoszlanak.  
Újra alkothatod szétdúlt világod,  
addig a jégkocka lesz a barátod.

## Egy forró nap margójára

locsolóm vízpermet csillám cseppjein  
átszökik a napfény szivárvány színben  
kókadó növények apró pórusain  
hallom sóhajok szállnak át a légen

locsolj még kérlek hisz szomjasak lettünk  
nem kímél minket a Nap perzselése  
neked pénzed vész nekünk az életünk  
ha nem jutunk vízhez a nap végére

megértem a kérést locsolok tovább  
Nap égetése mintha picit szűnne  
vízpermet szivárvány növényi csodák  
megkönnyebbült sóhaj száll végtelenbe

## **Egy villanásnyi**

látod egy villanásnyi az élet  
ma még örömmel szövöd terveid  
mégis... egy aprónak tűnő "baki"  
a porhüvelyed feladja... neki  
ennyi időt szánt csak az élet  
a remény mi benned él arra késztet  
ne vedd komolyan az egészet  
csak bízva a mának holnapnak élj  
ha eljön a testnek a végtelen éj  
az útra bizalommal lép a lélek  
hisz tudja ide még visszatérek  
s átölel a fény és a szeretet...

mondd... miért kell aggódni neked

## **Választanál-e...**

választanál-e ha újra kezdenénk  
mint egykor régen az első napon  
hisz álmod vágyad soha nem voltam én  
sors játszott akkor filléres alapon

## **Feljuthatsz a csúcsra... talán**

ha mégis úgy gondolod megosztod bárkivel  
sorsod kemény zörrenéseit csak úgy elbeszélve  
nem lesz majd partnered játszva az idővel  
ki ne hinné azt hogy csomózott életfonalad elébe  
csak azért helyezed hogy problémádat oldja

kereszted helyetted cipelje pedig csak a csended  
próbálsz megosztani kedvesen vagy dohogva  
hisz a beszélgetésre mindig lenne néhány perced  
hidd el a gond nem az hogy nincs ki meghallgasson  
bár napjainkban a párbeszéd nem nyert teret

ha sms-t írsz mindig lesz ki csendben elolvasson  
de soha nem pótolja az emberi beszédet  
ha megkérdezi tőled bárki: hogy vagy...  
tovább rohan a válaszod meg sem várva  
hisz csak a vagyon az mi embert motiválja

tudod minden perc drága nem illik képed bele a mába  
mert magadra maradsz csak magadban bízatsz  
nem hordoz tenyerén már sohasem az Isten  
csak az akarat vissz előre s ha nem lazítasz  
feljuthatsz a csúcsra... igaz... sokkal nehezebben

## A mosoly

"minden rendben, rendben minden"  
dúdolom és minden pénzt megér  
mosoly szökik arcomra közben  
elmúlik az mi bánt vagy az ami sért

két szó és ugyanaz fordítva ismét  
egyszerű a dallam fülbemászó  
lehangolt kedved nyomasztó percét  
elsöpri mint egy apró tornádó

a mosoly barátom egy érdekes görbe  
mely mindent mindenkor kiegyenesít  
dúdold hát velem hogy minden rendbe\*  
a bajban hidd el a mosoly segít

idézet: Bagdi Bella

## Pitypang invázió

Érdekes kis virág. Kezdetben sárga.  
De átalakul, magja deszantos ruhába,  
száll a szelek szárnyán a "pimasz".  
Megtapad, megragad, nincsen vigasz.  
Nekem tetszik a pitypang, a mezőn, a réten,  
de kertembe látni minden nap egy héten,  
az újabb és újabb sárga virágözönt,  
ahogy pázsitot, veteményt, utakat elönt.  
Hisz kiirtani onnan nem lehet a magvakat,  
szél szállítja "mini ejtőernyők" alatt.

## Vajon miért...

vajon miért sújt a természet minket  
kérdzhetné sok ázott kicsi madár  
feleletül csak szél süvít s tépett  
ágak gallyak szállnak a légen át

vajon miért sújt a természet minket  
kérdzhetné a sok virágzó faág  
hozzá tartozunk nem ápol szeretget  
talán nem ő az igazi anyánk

ember és állat egyaránt bújik  
hisz vad szél söpör a tájakon át  
szívem fáj ha az ablakon kinézek  
lesz-e vajon termés a sok gyümölcsfán

a természet nekünk most mutatja  
bármit akarsz és bármit is teszel  
ő az úr... az ember... a magam fajta  
törékeny létét nem felejtheti el

## Mérleg vagyok

Mérleg vagyok és mérleget vonok,  
elmúlt éveim emlékeiből.  
Nyertem valamit, vagy csak a konok  
érzelmek maradtak meg életemből?

Vesztettem bizony emléket, barátot,  
a sors kegyetlen tréfát űzött velem,  
de a rossz érzés lassan lemállott,  
nyugalomban telik már az életem.

Elveszíteni csak azt lehet, szabad  
mi nem fontos, talán nem érdekes,  
ha rá gondolsz megráz, nem kellemes.

Az mi igazán fontos, megmarad  
ott legbelül, tisztán, foltmentesen,  
szíved sarkában elidőz csendesen.



## Ostoba vagyok...?

Ostoba vagyok, mondják rám sokszor,  
de talán téves a megfogalmazás.  
Még zavaros ésszel olykor – olykor,  
tetten érhető a dühös lázadás.

Tanítani másokat? Értelmetlen!  
Hisz én magam is tudatlan vagyok.  
Nem találom sokszor hol a helyem,  
de magamban hinnem kell. Akarok!

Rövid az élet, hatalmas a szándék:  
repülni, szállni, fenn a magasban,  
de törött gerinccel itt lenn a sárban,

csak kínos percek és szürke árnyék,  
juthat el hozzád zavaros szavakban.  
Mosolygok. Hisz én vagyok tudatlan.

## **Nem a háztetőn**

Hegedűs vagyok, nem a "háztetőn",  
nekem jó itt, ahol most vagyok,  
ha meleg van már a delelőn,  
árnyékot keresek, nem a napot.

Szívesen mennék én is a tetőre,  
ha nem lenne a fránya tériszonyom.  
Így maradok, igaz csak egyelőre,  
itt lenn a biztos, szürke talajon.

Boldogságom, ha végre megtalálom,  
s nem üt be addig a "filoxéra",  
megvalósul akkor minden álmom,  
Hegedűs maradok, az élet lakója.

## **Haud temerarium est**

soha semmi sem véletlen  
ezt tanultam az életben  
nem kell mindent érteni  
ami összetartozik úgyis  
összerendezi "Valaki"

## Egyszer... talán

Egyszer... talán... én a kicsi ürge,  
felülök majd egy szürke felhőre,  
irka-firkáimat csak úgy kiterelem,  
szó sem ragadhat homloklebenyemen.

Nem kiáltok farkast, hisz értelmetlen.  
Mindenütt ott van, a rengetegben,  
mely körül vesz. Ha nem hull az eső,  
minden kiszárad, nem lesz zöld mező.

De a szó? A szó nekünk még megmarad,  
hogy közvetítsen szétfolyó álmokat.  
Papírra vetni... talán... értelmetlen,  
maradjon, csak úgy, a képzeletemben?

Írni? Minek, kinek és főként miért,  
nem küzdök már a fájó vágyakért,  
letenni a lantot csendben, az lenne jó,  
békében várni még megjön a "szállító".

De jön a kósza szél és ide terel  
felhőket, mely mind esőt lehel.  
Bimbózó gondolatok szökkennek szárba,  
mielőtt a "béke" magába zárna.

Nem vagyok, nem leszek, soha "óriás",  
kicsi ürgeként is az élet csodás.  
Ha nem írok többet akkor csak olvasok,  
lelki békémrel, magam maradok.

## Álmomban, kedvesen...

Álmomban kedvesen beszélgetett velem,  
ahogy én nevezem, a Legfőbb Értelem.  
Kérdéseimre, csak mosoly volt a válasz,  
lelkedben, fiam, mindent megtalálhatsz.

Mester! Tényleg, te vagy a Teremtő?  
Öreg vagyok, tudod, idegen és féltő,  
mondhatnám úgy is drága jó uram,  
hogy a temető már a végső utam.

Legalább azt mond meg, hova jutok,  
az ördögök visznek, vagy az angyalok?  
Az út túloldalán, tényleg más a világ,  
rettegve, félve lépjek majd tovább?

Mit az ember tanít, hamis a dogma.  
Nem jut senki mennybe, vagy pokolba.  
Másik létsíkon él tovább a lélek,  
ha odajutsz, megtudod, miről beszélek.

Ha a fénybe lépsz, szeretet fogad,  
bűnhődni nem fogsz, a beszámolódat,  
figyelemmel hallgatja majd a grémium.  
Eldöntik kell-e még új földi penzum.

Higgy magadban és emberként élj.  
Ha így teszel, hidd el, nem is csekély,  
a munka, mit lelkedért itt a földön végzel.  
Emlékezz erre, ha felébredtél reggel.

Álmomban kedvesen beszélgetett velem,  
ahogy én nevezem, a Legfőbb Értelem.  
Kérdéseimre értelmes volt a válasz,  
lelkedben, ha figyelsz, mindent megtalálhatsz.

**Ha...**

talán ha gyermek lehetnék újra  
fények játéka ott a horizonton  
anyám kezét fogva szorítva  
a napraforgó-szárat kovagolom

a napraforgó szárat lovagolom  
anyám kezét fogva szorítva  
fények játéka ott a horizonton  
talán ha gyermek lehetnék újra

## Ha egyszer látnám...

"a magasra vágyunk tökéletlenek  
kincsekre akik múlandók  
köveket rakunk egymásra  
hogy nyomunk maradjon"

Radnai István: Egymásra hordott kövek

ha egyszer látnám újra  
őt aki egykor voltam  
mondanék-e valamit  
mi a jövőt segíti  
vagy mosolyognék rajta  
látva bután naívan  
küzd harcol a holnapért  
mielőtt véget ér a ma  
s csak a sár öleli át

látom feláll indul újra  
küzdeni mindenkfelett  
rossz tréfa csak a bukás  
ő nem tudja de én igen  
csalódás...lesz még néhány  
az ütésekkel állni kell  
kereszt nehéz évek súlya  
repülni vele nem lehet  
csak vonszolni tudod tovább

ha egyszer látnám újra  
ő t aki egykor voltam  
hagynám haladjon útján  
mert így lesz egykor esélye  
megélve zajt és csendet  
karcolni jókora jelet  
az idő homlokába  
mielőtt véget ér a nap  
foszló múlté a döntés súlya

## Álmaim csónakja...

álmaim csónakja végleg kikötött  
istenem miért ily kietlen e táj  
földön cserepeken egy tükör törött  
csupasz talpammal minden lépés fáj

foszlani látszó a nyomasztó csend  
borús egemen a nap sem süt már  
létem sorsán most csak az ég mereng  
múló időm az órán sebesen jár

elmúlás csettint a vég szava szól  
cipelt keresztem egyre nehezebb  
sakk játékunkban csak a sors tarol  
az utolsó játszma egyre közelebb

eltűnődik csendben most az elme  
szavakból mondatok...nincsen erre

ajánlás

letűnt álmok cserepekként hullnak  
oda hol egykor az ifjúságom állt  
dilemma maradjak vagy megmaradjak  
herceg a lét lassan feledésre vált

jel talán az időm homlokában  
megőriz még néhány napig talán  
pereg a perc ott a számlálóban  
kifutni mikor fog... hidd el ez talány



## Vízen tükröző...

vízen tükröző holdsugár  
csendjébe málló holnapom  
talán itt lesz a vége már  
törött szárnyam a földre nyom

tengődik létem aprócska  
hullámot sem vet ma a víz  
múltidéző ó mily csacska  
tört álmaidon ne hisztizz

szidom magam szép a létem  
lesz másik ha egy eltörött  
álmaidtól nem kell félnem  
erős szél majdnem fellökött

vihar készül most látom csak  
holdfény a vízről megszökött  
vágyaim úgy lefoglaltak  
eső is lassan csöpörgött

emlék már csak a holdsugár  
mögöttem foszló tegnapom  
dörög villámlik a menny már  
most szebb napokról álmodom

## **Elvesztettünk...**

(Karsai Tibor emlékére)

csak a döbbenet  
mi ilyenkor  
agyunkon átszalad  
néha még beszéltünk  
hallottam hangodat  
poéta voltál versfaragó  
mi röpke pillanat alatt  
mint gitárhúr zene közben  
hirtelen pattanva elszakadt  
a lét bezárult  
a gyertya leégett  
de itt maradt a porhüvely  
ám lelked száll  
remek verseiddel  
oda a magas égbe fel

csupán csak szavak  
mik nem fejeznek ki  
gyászt és bénító bánatot  
hiányt érez a belső béke  
hisz elvesztettünk  
egy remek költőt  
embert és barátot

## Fáradó szárnyam...

fáradó szárnyam még levegőt kavar  
lesz-e belőle valahol hurrikán  
vagy csak szürke köd mi óvón eltakar  
a kisemmizett plebejus pátrián

ott hol szaggatott idegkötegekkel  
már vad haraggal marnak a mába  
öklét rázza mind aki még merészel  
s nem bújik reszketve bent a házba\*

repülni vágyom egyre magasabbra  
talán a világűr szabhat majd határt  
vár hív a lég a nagy hegyek orma  
de szárnyam fárad tolla hullik már

megrázom magam egyszer utoljára  
Ikarosz bátorsága most az enyém  
fel a napba hogy fény hulljon a tollra  
ne mondhassák gyáván ment el szegény

bomló szárnyam még levegőt kavar  
nem lesz belőle sehol hurrikán  
csak szürke köd mi óvón eltakar  
a kisemmizett plebejus pátrián

## A Hit

Oly sokszor kérdem, mit takar e szó  
vallás, meggyőződés, vagy elfogadó,  
e szavak jelentik talán a hitet?  
Már tudom a vakhit, tévútra vezet.  
Ma dogmák sora tanítana "rendre",  
apró érzést is, kizárva, feledve,  
ha nem érzed át, a zsoltárok hangját:  
pokol vár rád, már a kapuit nyitják.

De mi van akkor, ha téves a dogma?  
Mennyország, pokol, mi lelkedet nyomja,  
benned van. Régmúlt életeid sora,  
hibáid sora miatt vagy itt újra.  
Élsz, hogy megértsd régi tetteid súlyát,  
hogymint újra álld a magad írta próbát:  
megérteni, hogy, egy vagy az egyetlen,  
hinni magadban, Legfőbb Értelemben.

Földi hit világ, nem az én világom.  
Pálmalevelem óta, minden álmom,  
régi életeim felé repített,  
azóta csupán csak magamban hiszek.  
Dejá vu érzések, újra meg újra,  
morzsákat szórnak elém az útra,  
felszedem. Kottát írva egy papírra,  
dallam lesz talán... írom ebben bízva.

Vakhit, melyben a mélységeket látom,  
nem vonz, mert nem tesz jobba, barátom,  
imádság takar el lelketlen önzést,  
átírva minden fontos ősi törvényt.  
Választ kutatom, abban a reményben,  
még hátralévő ötven- hatvan évben,  
megtalálom, emlékeimbe rejtett,  
régii titkok fátyla is fellebbenhet.

## **Holokauszt emlékmű Budapest**

Sok-sok cipő, ott lenn a Duna parton.  
Miről mesél? A lényeg: örült fájdalom.  
Sok-sok értelmetlen halált őrző emlék.  
Sikolt az értelem! Embert ne öl többé!

## Tükörképhez

Miért hiszed azt, csökönyös vén bolond,  
hogy érkezni látod a csodás Tavaszt,  
most a langyos szellő rügyet fakaszt,  
vagy... holnap... újra zöldül már a lomb?

Óh te vén bolond, miért hiszed azt,  
hogy újra éled benned az ifjúság,  
eltitkolt szavakkal éveid sorát,  
tagadhatod meg. Mind hazug malaszt.

Mint éles penge, ha rajzol sebeket,  
úgy varázsolt arcodra ráncokat,  
ha le akartad dobni a láncokat,  
az idő szorítása nem engedett.

Hisz öreg vagy és bölcsebb is talán,  
a kenyered java, már régen oda.  
Árnyékod átlépni, nem tudod soha,  
nem vár már rád, az a gyönyörű leány.

Óh te vén bolond, azért hidd csak el,  
nélküled, nem lenne kerek a világ,  
majd neked is nyílik illatos virág,  
szépség és szeretet, magához ölel.

Álmodjuk együtt, óh te vén bolond...  
Holnap érkezik a csodás Tavasz,  
hogy a langyos szellő rügyet fakaszt,  
már újra zöldül a fákon a lomb...

## **Kint, még csikorogva...**

Kint, még csikorogva küzd a hideg tél,  
jégvirág virít a házak ablakán,  
tétován, lassan, a tavasz hajnalán,  
szíved még csodaszép szerelmet remél.

Hófehér tűk és kicsinyke kristályok,  
zúzmarát szül a köd a fák ágain,  
ha figyelsz, hallhatod ahogy odakinn,  
a szél hárfáján szólnak a dallamok.

Hófehér ruhában, emlékeidben,  
minden lélegzettel csak vele vagy ott.  
Letiporva a kicsi kelő magot,

az érzés szétfoszlik a messzeségben.  
Csak az enyészet vár rád ha hagyod:  
megtiporja az élet, vágyholnapod.

## Szürke napok

Szürke napok és fehér ruha,  
talán az élet egymaga,  
nem hoz megoldást semmire.  
Figyelni, vágyani valakire,  
ez olyan kedves dolog és jó.  
Talán nincs is rá értelmes szó,  
mi kifejezné azt amit érzel.  
Hallgass! Kérlek, ne szúrd el.  
Mert szeretni most csak úgy lehet,  
hogy saját érzelmeidet,  
nem adod ki senki másnak.  
Önzetlenül élsz, csak a mának.  
Egyszer... talán... néhány év múlva,  
betakar a földnek szürke hantja,  
eszébe jutsz neki, vagy valakinek.  
S érted... talán... könnyet is ejtenek.....

Szürke napok és fehér ruha,  
talán az élet egymaga,  
nem hoz megoldást semmire.  
De válaszra... ma... nincs ideje.



## Süllyedőben

létem apró eresztékein  
átszivárog az érzelem  
mint hajó oldalán a víz  
ha a burkolat megreped  
összegyűlik majd ott benn,  
a süllyedést előre látom  
az érzelmek tengere lenn  
a partot sehol nem találok  
félek egyszer szétfeszít  
mint tavaszi áradás a gátat  
darabokra hulló álmokon  
csak az enyészet várhat  
ronggyal kitömött eresztékek  
a szivárgást meggátolják  
életemből tépett csíkok  
érzelmeim visszatartják  
talán elérem a partot  
vihar után a napfényt látom  
egyszer lesz aki majd segít  
a szeretet újra rám találjon...

## Életem filmje

befűzve már a kopott tekercs  
film pereg s az ócska vásznon  
feltűnik sok elfeledett perc  
emléke lóg egy cérnaszálon

a film itt-ott szakadozik  
annyiszor ismételte már az élet  
újra írnám... lelkem nem habozik  
csupán papír s toll amit kérek

tört álmok és bolond remények  
jelennek meg ezen a vásznon  
foszlott széttört fájó események  
vajon meddig tart mindez barátom

karácsony van villódzó fények  
színes díszek a zöldellő ágakon  
hol vagytok ti szerethető lények  
érkezésetek olyan nagyon várom

remény, hiába csüng az ágon  
hit a jóban már régen elveszett  
pótolható ki tudja barátom  
fénylő karácsony lehet a felelet

vásznon újra jön mindig egy tegnap  
keservek öröm bánat tör elő  
film pereg a tekercs egyre kisebb  
emlék leszek vagy csak feledhető

## Néma kiáltás

csend borult rám újra néma csend  
mint sose látott teljes idegen  
úgy közelít némán milyen durva  
hogy agyam gondolati burka  
megrepedt  
emlékek szállnak szerte szét  
mint apró üvegcserepek  
mint hulló néma őszi levelek  
ha az ősz a nyarat váltja  
zöldből változik barnára  
élete megszakad  
mint a folyamat mit életnek hívnak  
hiába kereslek hiába hívlak  
a hang az éterben néma marad  
csak a csend borul rám a néma csend

## Múzsámnak szeretettel

irigyeltem hogy másoknak van  
s én csak vártam rá szótlánul  
míg egy nap a valóságban  
rám talált szinte váratlanul

gyönyörű volt az arcán mosoly  
belé szerettem egy perc alatt  
bár magamra hagy olykor- olykor  
haragudni nem tudok nem szabad

nekem van a legszebb múzsám  
ragyogó mosolyú szerethető  
homlokon csókol vagy csak lazán  
segít ha a bánatom felejthető

ihletet ad és néhány percig  
elhiteti azt költő leszek  
majd kacsint mosolya hercig  
látom a szemén... tudja... tévedett

## **Mondd mit remélhetsz...**

mondd mit remélhetsz őszhajú fejjel  
ha elérnek olykor ifjúi vágyak  
néha még álmodsz szenvedéllyel éjjel  
mert nagy érzések újra rád találtak

gubót formálva készülsz nyugalomra  
bár feladni még most nem akarod  
tépni virágot két kézzel halomra  
megöregedtél hiába tagadod

emlékek hátán még oly jó siklani  
újra élni mi gondolat lett csupán  
nem törődve korral csak szépen élni  
még van néhány éved... reméled... talán

gondolatban repülsz mint egy sasmadár  
egy nap arra "ébredsz" már semmi sem fáj

## Élet... cirkusz

hajszálon függ sokszor csak a léted  
kötél nélkül veszélyes a trapéz  
versek hátán repülsz vagy elnézed  
másnak dörgő tapsvihart nyújt a manézs

állni a fényben fogadni a tapsot  
talán részed lesz benne majd neked  
vagy szakadt kötél hideg padló vár ott  
hova a salto mortale érkezett

de újra kezded nem rémít a bukás  
villogó fények és vár a trapéz  
fogd erősen a kötelet pajtás  
arany kell ma nem értéktelen réz

évek szállnak megtörik az átok  
parnasszus helyett most repülni vágyok

## Mit sűg...

mit sűg a csend  
tobzódó álmok közt  
pereg ott benn  
magadban egymásközt  
csodás álmok  
de színváltós fénnyel  
jövőt látod  
csordultig reménnyel  
tétet emeld  
ne hagyd hogy elvesszen  
sorsod teperd  
legyűrve teljesen  
magad alá  
hiszen csak így győzhetsz  
érted naná  
magadért mérkőzhetsz

holnap oly szép  
gondolkodj egy percig  
ég olyan kék  
nap mosolya hercig

# Kedves Olvasó!

**Mottó:** Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,  
s közzsájjra tenném; gondolom,  
nem lennék más, csak egy sült bolond,  
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinállok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

- 2017. Mint tömjénfűst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákön egy fa...
- 2020. Hegedűszó...talán az élet
- 2020. Ahonnan jöttem



Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

- 2015. Álmodozások – versek
- 2018. Most szél sodor – versek
- 2019. A pálmalevél – novellák
- 2019. A Hold mosolya – versek
- 2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
- 2020. Ahonnan jöttem – versek
- 2020. Hegedűszó... talán az élet - novellák

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

- 2016. Poet Antológia – három vers
- 2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2017. Poet História X. Antológia – három vers
- 2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
- 2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
- 2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
- 2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalra is. Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

- 2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
- 2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
- 2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.
- 2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.
- 2019. Idős-ügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novella I. helyezést ért el.
- 2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

Az elmúlt évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján! 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

### **Kedves Olvasó!**

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely verseim válogatását tartalmazza régebbiek átiratait és újakat egyaránt, beleszöve a haiku, tanka és apeva versek sorát is. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

## **Köszönetnyilvánítás:**

A kötetet szeretettel ajánlom:

**DIÁSZ Kft.-nek,**  
hisz támogatása nélkül a kötet nem jöhetett volna létre;

**Berkes László Barátomnak,**  
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Páromnak **Veronikának** aki elnézi  
nekem, hogy szabadidőmben az írással foglalkozzam;

**Családomnak**  
akik szeretettel támogatnak az írás rögös útján.

# Tartalomjegyzék

Apevák cím nélküli versek	4
Haikuk és Haiku csokrok	23
Tanka	56
Versek	63
Talán csak a remény	64
Panel	65
Szolgalelkek margójára	66
Már tudom	67
Felettem a béka	67
Bolod Lyukból	68
Megszületett egykor...	69
Gyere most...	70
Érezni szeretnéd	71
Sziklák között	72
Novemberi ős	72
Hol egyszer...	73
Halványan még	74
Mogorva nap	75
A cél messze van	76
Életperceid	77
Születésnapomra	78
Pergő homokszemek között	79
Ha magadba	80
Hányszor feszít meg	81
Színes papírba	82
Még pár nap	83
Az utcazenész	84
Könyved lapjaira	85
Gondolathullámok	86
Nem készülök	87
Feltámadtunk	88
Érzed, mint...	89
Egy forró nap margójára	90
Egy villanásnyi	91
Választanál-e...	91

Feljuthatsz a csúcsra... talán	92
A mosoly	93
Pitypang invázió	94
Vajon miért...	95
Mérleg vagyok	96
Ostoba vagyok...?	97
Nem a háztetőn	98
Haud temerárium est	98
Egyszer...talán	99
Álmomban kedvesen	100
Ha...	101
Ha egyszer látnám	102
Álmaim csónakja	104
Vízen tükröző...	105
Elvesztettünk (Karsai Tibor emlékére)	106
Fáradó szárnyam	107
A hit	108
Holokauszt emlékmű Budapest	109
Tükörképhez	110
Kint még csikorogva...	111
Szürke napok	112
Süllyedőben	113
Életem filmje	114
Néma kiáltás	115
Múzsámnak, szeretettel	116
Mondd, mit remélhetsz	117
Élet... cirkusz	118
Mit súg	119
Kedves Olvasó!	120
Köszönetnyilvánítás	123
Tartalomjegyzék	124
Impresszum	126

# **Impresszum**

**Kiadó:** Hegedűs Gábor

**Grafika:** Berkes László

**Megjelent:** A/5 ív terjedelemben 126 oldalon

Hegedűs Gábor 2020

ePUB ISBN 978-615-81633-0-9

**A szerző részére minden jog fenntartva!**

**"Álmodj egy szépet  
és vágyódva zenélnek  
csodás verseid"**

